

богата библиотека, съ книги на разни езици, и физическа лаборатория; и покрай науката се преподавала и новата алилодидактическа метода, която после ученицитѣ разнасяли навредѣ. Говорейки веднажъ за учителитѣ си и за духа на преподаванетоъ въ Кидония, който отговарялъ на тоя въ Хиосъ, Янина, Смирна и други грѣцки културни центрове, Селимински забелязва: „Тѣзи учители вдѣхновяваха младежъта съ най-новитѣ идеи на вѣка. Старитѣ учения и методи за преподаване се изхвърлиха; опитнитѣ докази по физика, химия и пр. въ тѣзи училища дадоха мощенъ тласъкъ за възраждането на духа у юго-източнитѣ европейски народи. Списанието *Δόκιος Ἑρμῆς*, издавано въ Виена, прѣскаше новитѣ знания, открития, събития отъ политическия животъ на Европа; съчиненията на Кораи, Антимъ Гази, Вардалахъ и други такива мжже, възползувани отъ обстоятелствата, допринесоха грамадна услуга не само на грѣцитѣ, но и на всички други народи, които, по нѣмане на свои, ги използваша“.

Като читателъ на *Δόκιος Ἑρμῆς*, което било редактирано отъ А. Гази и излизало въ течение на десетъ години (1811—1821), до грѣцкото възстание, Селимински е изработвалъ своя политико-общественъ мирогледъ и се е надѣхвалъ съ идеитѣ, които ще станатъ двигателъ и на собствената му дейность. Сжщото е било и при другитѣ българи, които учили въ Кидония или въ останалитѣ добри училища. „Българитѣ, като свършваха своитѣ науки въ тѣхъ, се връщаха въ България и разпрѣсваха тамъ просвѣтителнитѣ лжчи между своитѣ сънародници, всѣки единъ споредъ силитѣ си“. Уроцитѣ, опититѣ въ лабораторитѣ, новиятъ хоризонтъ отъ знания възбуждали у тия пламенни младежи „невъздържана наклонность къмъ науката“. „Всѣка нова идея и всѣко ново знание бѣха за ученицитѣ все по удивителни и прѣскаха нова свѣтлина върху истината“, бележи Селимински. И той, който умѣе да ни загатва тѣй сполучливо дълбокия превратъ въ умоветѣ, при внезапния този преходъ отъ първобитно и сухо келийно обучение къмъ свежо и сериозно европейско знание, което откривало съвсемъ нова картина на свѣта и съвсемъ нови задачи за образования, добавя въ споменитѣ си — специално за ония, които се готвѣли за свещеници: „Новитѣ философски идеи и физико-химически открития . . . породиха